

Illustrasjonsfoto: Unsplash

INCLUSION UGANDA

COVID-19 gir ekstreme utfall i Uganda

2020 kommer til å bli husket som året hvor COVID-19 satte sine spor i verden. Her har få sluppet unna; hjemme i Norge har vi opplevd permitteringer, mennesker har levd i karantene og isolat, og vi har alle følt på både frustrasjon og frykt for hva som vil skje. Afrika sør for Sahara er intet unntak – og for mange er det ikke korona i seg selv, men de sosiale og økonomiske ringvirkningene som påvirker dem.

AV: Caroline Hagen

Vi har snakket med Primrose Nabukalu, som er direktør i vår partnerorganisasjon i Uganda; Inclusion Uganda.

- Kan du fortelle litt om Corona-situasjonen i Uganda?

- I Uganda har det ennå ikke vært rapportert inn et koronarelatert dødsfall, og per dags dato er tallet på antall rapporterte smittede 457 personer (02.06.20). Likevel har myndighetenes respons til viruset kostet befolkningen dyrt.

STRENGE TILTAK TIL TROSS FOR LITE SMITTE

- Ugandiske myndigheters respons til COVID-19 har vært blant det strengeste på kontinentet: I mars ble det bestemt at det skulle innføres forbud mot all privat og offentlig transport, og portforbud fra klokken 19.00 til 06.30. For våre medlemmer, som stort sett bor ute på landsbygda er dette et problem. De er avhengige av å reise med offentlig transport, stort sett boda-boda (motorsykkeltaxi) for å skaffe det de trenger, forteller Primrose. →

CAROLINE HAGEN

er ny bistandsrådgiver i NFU. (Foto: Pia Ribsskog)

PRIMROSE NABUKALU,
direktør i Inclusion Uganda.
(Foto: Helene T. Strøm-
Rasmussen)

- Hvordan påvirker mangel på transportmuligheter personer med utviklingshemning?

- Den største utfordringen befolkningen opplever, er at mangel på transportmuligheter hindrer befolkningen i å skaffe mat. Folk går rett og slett sultne, og vi frykter en sultkatastrofe over flere land. Myndighetene har lovet matutdeling til alle husholdninger, men når dessverre ikke ut til alle. Familier med familiemedlemmer med utviklingshemning blir ekskludert.

MANGEL PÅ TRANSPORT, MAT, MEDISINER OG SKOLE

- Mangel på transport gjør at foreldre ikke kommer seg ut for å tjene inn den lille inntekten de har. De har da hverken penger til å kjøpe livsnødvendige

medisiner for sine barn, for eksempel for barn med HIV/AIDS eller epilepsi, ei heller mulighet til å komme seg til sykehuset for å kjøpe dette. En av våre «self-advocates», Angel Nakisuule, har nylig hatt et svært alvorlig epileptisk anfall på grunn av mangel på medisiner. Hennes mor har for tiden ingen inntekt, og ingen muligheter for å kjøpe inn hennes daglige medisiner, forteller hun.

- Hva med personer med utviklingshemning som vanligvis går på skole eller er i arbeid?

- Først og fremst er det ytterst få personer med utviklingshemning som har inntektsgivende arbeid fra før. De få personene som har arbeid er svært ut-satt, og sannsynligheten er høy for at disse mister sitt arbeid.